

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/169/2022
Identifikačné číslo spisu: 1414209828
Dátum vydania rozhodnutia: 29.04.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:1414209828.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: X., advokát, so sídlom Ružová dolina 7, Bratislava, proti žalovanej: H. Q., nar. XX. XX. XXXX, bytom W., zastúpená JUDr. Róbertom Dupkalom, advokátom, so sídlom Radlinského 51, Bratislava, o zaplatenie 21.699,77 eur s prísl., pôvodne vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 23C/254/2014, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 20. októbra 2021 sp. zn. 7Co/154/2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 20. októbra 2021 sp. zn. 7Co/154/2020 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d ě a ľ š i e k o n a n i e .

Odôvodnenie

1. Bývalý Okresný súd Bratislava IV (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) v poradí druhým rozsudkom z 10. júla 2020 č. k. 23C/254/2014-486 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 21.699,77 eur s úrokom z omeškania 8,75 % ročne od 10. 04. 2013 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku na účet žalobcu (výrok I.) a žalobcovi voči žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

1.1. Rozhodnutie odôvodnil poukazom na ustanovenia § 10 ods. 1 a 6, § 14 ods. 1 písm. a), b), c), § 14 ods. 2, 3, § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“), § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“). Vecne rozhodnutie zdôvodnil tým, že viazaný právnym názorom odvolacieho súdu v zrušujúcom rozhodnutí ustálil, že medzi stranami sporu nedošlo k uzavretiu dohody o zmluvnej odmene na určenie odmeny žalobcu za úkony právnej služby poskytnutej žalovanej v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 7C/347/2009. Mal tak za to, že na prejednávanej vec je potrebné aplikovať ustanovenia vyhlášky o tarifnej odmene. Uviedol, že za obdobie zastupovania, t. j. od 14. 12. 2009 do 18. 03. 2013 žalobca poskytol žalovanej právnu službu v konaní o vyporiadaní BSM vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 7C/347/2009, a to v rozsahu zoznamu úkonov právnej služby tvoriacej prílohu faktúry č. XXXXX. Žalovaná v konaní nepreukázala,

že špecifikované úkony právnej služby žalobca nevykonával. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie posúdil žalobcom uplatňované úkony právnej služby ako dôvodné a účelne vykonané. Mal za to, že žalobca pri výpočte základnej sadzby tarifnej odmeny postupoval správne, keď pri určení výšky tarifnej hodnoty vychádzal z hodnoty vecí ustálenej ku dňu 18. 03. 2013, čo bolo i v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu uvedeného v zrušujúcom uznesení, a to z hodnoty masy BSM ku dňu ukončenia zastupovania, ktorá bola ustálená vo výške 1.193.780 eur. Súd prvej inštancie sa stotožnil s argumentáciou žalobcu, ktorý pre stanovenie základnej sadzby pre výpočet odmeny použil hodnotu výrazne nižšiu, ako bola stanovená v ďalších posudkoch predložených žalovanou. Vychádzajúc z hodnoty masy v čase ukončenia zastupovania, t. j. ku dňu 18. 03. 2009, polovica hodnoty predstavovala sumu 596.890 eur, z ktorej žalobca pri výpočte odmeny za jeden právny úkon postupom podľa § 10 ods. 1 vyhlášky správne stanovil jeho výšku 1.615,09 eur a následne aj zníženie sadzby podľa § 14 ods. 2 a 3 vyhlášky, pričom sám postup pri výpočte v konaní sporný nebol. Pri spôsobe výpočtu odmeny za poskytnutie právnych služieb žalobca postupoval plne v súlade s ustanoveniami príslušnej vyhlášky o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Vzhľadom k uvedenému súd prvej inštancie žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel a žalovanú zaviazal k zaplateniu sumy vo výške 21.699,77 eur. Nakoľko sa žalovaná so zaplatením dlhu dostala do omeškania, súd ju zaviazal k zaplateniu úrokov z omeškania vo výške 8,75 % ročne odo dňa 10. 04. 2013, t. j. odo dňa nasledujúceho po splatnosti faktúry č. XXXXX, ktorou žalobca vyúčtoval odmenu za poskytnuté právne služby, do zaplatenia. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom z 20. októbra 2021 sp. zn. 7Co/154/2020 na odvolanie žalovanej rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi voči žalovanej priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

2.1. Odvolací súd po preskúmaní spisového materiálu dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné. Preskúmajúc rozhodnutie súdu prvej inštancie v medziach odvolateľkou uplatnených odvolacích dôvodov upriamil pozornosť na to, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok. Preto odvolateľkou namietané nedostatky odôvodnenia napadnutého rozhodnutia doplnil a vysvetlil v odôvodnení odvolacieho rozhodnutia. Odvolacie dôvody podľa ustanovení § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP považoval za nedôvodné. I keď žalovaná v konaní pred súdom prvej inštancie namietala nesprávnosť určenia tarifnej odmeny, nepredložila dôkaz preukazujúci, že žalobcom určená výška tarifnej odmeny je nesprávna. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď pri určení tarifnej odmeny žalobcu vychádzal z hodnoty masy BSM k 18. 03. 2013, a to zo sumy 1.193.780 eur, po jej ustálení stranami sporu. S ohľadom na prvotnú argumentáciu žalobkyne v konaní o vyporiadanie BSM je takto ustálená výška masy BSM, z hľadiska určenia odmeny žalobcu, aj pre žalovanú priaznivejšia. Nedôvodnou sa javila i námietka žalovanej, že súd prvej inštancie mal tarifnú odmenu určiť v súlade s ustanovením § 10 ods. 2 vyhlášky, nakoľko predmetom právnej služby bola právna pomoc v konaní o vyporiadanie BSM, osobitne upravená v ustanovení § 10 ods. 6 vyhlášky. Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd i námietku odvolateľky, že ustanovenie § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii (ďalej len „zákon o advokácii“) v čase udelenia plnomocenstva žalovanou žalobcovi, ukladalo advokátovi povinnosť v priebehu poskytovania právnej služby informovať klienta, ktorý je spotrebiteľom právnej služby, o výške odmeny za úkon právnej služby, a to pred každým jedným úkonom právnej služby, nakoľko táto povinnosť sa viazala len na povinnosť advokáta informovať klienta o výške odmeny za úkon právnej služby pred začatím poskytovania tohto úkonu, tzn. pred začatím poskytovania právnych služieb. Vo vzťahu k námietkam odvolateľky, že súd prvej inštancie nevykonával dôkazy, odvolací súd vychádzal z toho, že v konaní bola žalovaná zastúpená advokátom, ktorý bol povinný chrániť a presadzovať jej práva a záujmy. Preto námietka žalovanej, týkajúca sa povinnosti súdu prvej inštancie obstarat' a zabezpečiť dôkazy na preukázanie jej tvrdení, bola v rozpore s čl. 6 základných zásad CSP. Z obsahu podaní žalovanej bez ďalšieho ani nevyvodil, aký dôkaz by mal súd prvej inštancie vo veci vykonať, nakoľko jej argumentácia v predmetných podaniach sa týkala otázky právneho posúdenia veci. K námietke žalovanej ohľadne premlčania odvolací súd uviedol, že premlčacia doba pre odmenu advokáta začne plynúť deň nasledujúci potom, ako právo na odmenu vzniklo. Medzi advokátom a klientom nebolo dohodnuté inak a tak nárok advokáta na odmenu sa nepremlčuje samostatne za každý jednotlivý úkon právnej služby, ale vykonaním celej činnosti, spočívajúcej v právnych službách, ku ktorým sa advokát zaviazal. Právo na odmenu žalobcovi preto

vzniklo zánikom právneho vzťahu so žalovanou, a to dňom 18. 03. 2013, preto aj v tejto časti posúdil odvolací súd námietky odvolateľky ako nedôvodné. Ostatné námietky už nepovažoval za podstatné.

3. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnila poukazom na ustanovenia § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP. Navrhla, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, prípadne spolu s rozsudkom súdu prvej inštancie, zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Považovala za nemožné súhlasiť s právnym názorom odvolacieho súdu, že v tomto špecifickom prípade, keď prišlo k ukončeniu zastupovania počas konania o vyporiadanie BSM, je potrebné vychádzať z ustálenej hodnoty všetkých vecí, pohľadávok a záväzkov, ktoré boli predmetom vysporiadania ku dňu ukončenia zastupovania, teda ku dňu 18. 03. 2013. Svoje úvahy odvolací súd nijako neodôvodnil. Potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale aj rozsudok súdu prvej inštancie, vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď oba sudy pri svojom rozhodovaní nevzali do úvahy špeciálnu úpravu tejto problematiky v zákone o advokácii v jeho § 18 ods. 4. Poukázala na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2MCdo/15/2013. V konaní nebolo ničím preukázané, že klientka bola oboznámená s výškou advokátskej odmeny za jeden úkon právnej služby, pričom rozhodne nie je postačujúci pre súhlas klienta len odkaz advokáta, že odmena sa bude určovať na základe advokátskej tarify bez toho, aby bol klient oboznámený so skutočnou výškou odmeny za jeden úkon právnej služby. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku (č. l. 22) síce uviedol, že žalovaná bola v postavení spotrebiteľa, ale pri svojom meritórnom rozhodovaní neprihliadal na ustanovenia § 51 a nasl. OZ, z ďalšieho textu odôvodnenia to totiž nevyplýva a s touto otázkou sa nevysporiadal ani súd prvej inštancie. Podľa názoru dovolateľky sa pritom jedná o podstatnú vec, majúcu priamy dopad na posúdenie dôvodnosti podanej žaloby, čomu nasvedčuje aj znenie § 18 ods. 4 zákona o advokácii, a preto sú obe rozhodnutia v tejto časti nepreskúmateľné. Sudy oboch inštancií mali vec posúdiť na základe výsledkov vykonaného dokazovania ako spor vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy, na vec aplikovať ustanovenia § 52 a nasl. OZ a ustanovenia § 18 ods. 4 zákona o advokácii. Vzhľadom na to, že žalobca nepreukázal v konaní splnenie podmienky, ktorú mu ukladá zákon o advokácii a neuniesol teda dôkazné bremeno, mal odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že tvrdenia dovolateľky sú zavádzajúce a klamlivé. Zároveň poukázal na skutočnosť, že si ani neuplatnil odmenu za všetky úkony právnej služby. Navrhol preto dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“, resp. „najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je nielen prípustné, ale aj dôvodné.

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

7. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

10. Dovolací súd v snahe autenticky porozumieť textu dovolania ako celku (viď nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 15/2021 z 25. mája 2021 alebo jeho nález sp. zn. I. ÚS 336/2019 z 9. júna 2020) sa zaoberal aj celkovým postupom odvolacieho súdu aj pokiaľ išlo o hodnotenie skutkových zistení, potrebu dokazovania a preskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia, pričom zistil porušenie procesných pravidiel CSP v odvolacom konaní, ktoré by mali za následok prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Dovolateľka namietala, že pri posudzovaní jej postavenia ako spotrebiteľa s ohľadom na znenie § 18 ods. 4 zákona o advokácii s ú obo rozhodnutia súdov nižších inštancií nepreskúmateľné.

11. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v ustanovení § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

12. V preskúmvanej veci predmetom dovolacieho prieskumu bolo napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu o potvrdení rozsudku vydaného súdom prvej inštancie.

13. Rozsudok musí obsahovať odôvodnenie preukázateľne vychádzajúce z objektívneho postupu súdu pri zisťovaní skutkového stavu pre rozhodnutie. Súd sa v ňom musí vysporiadať so všetkými skutkovými a právnymi otázkami týkajúcimi sa nároku, o ktorom rozsudkom rozhoduje a musí byť z neho zrejmé, ako o prejednávanej veci rozhodol, na základe akých skutočností a dôkazov a ako vec právne posúdil. Argumentácia súdu má byť koherentná a rozhodnutie konzistentné.

14. V rozsudku musí byť posúdený celý predmet konania v jeho komplexnosti, vo všetkých problematických otázkach, ktoré sú súdnym konaním otvorené. Súd je v konaní povinný sa dostatočne zaoberať s argumentami, ktoré žalovaný nárok podporujú, aj s tými, ktoré ho spochybňujú. Aby rozsudok bol preskúmateľný a mohol byť dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v opravnom konaní z hľadiska posúdenia jeho vecnej správnosti, súd sa v ňom musí vysporiadať so všetkými skutkovými a právnymi otázkami týkajúcimi sa predmetu konania a musí byť z neho zrejmé, na základe akých dôvodov o prejednávanej veci rozhodol, na základe akých skutočností a dôkazov a ako vec právne posúdil.

15. Z okolností preskúmvanej veci vyplýva, že dovolateľka opodstatnene namietala nedostatočné a nepreskúmateľné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že odvolací súd v rozpore s ustanovením § 220 ods. 2 CSP sa náležite nevysporiadal so všetkými okolnosťami prejednávanej veci. Išlo najmä o možnú aplikáciu ustanovenia § 18 ods. 4 zákona o advokácii.

16. Odvolací súd v súvislosti s predmetným ustanovením uviedol iba „ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd i námietku odvolateľky, že ustanovenie § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii, v čase udelenia plnomocenstva žalovanou žalobcovi, ukladalo advokátovi povinnosť v priebehu poskytovania právnej služby informovať klienta, ktorý je spotrebiteľom právnej služby, o výške odmeny za úkon právnej služby, a to pred každým jedným úkonom právnej služby, nakoľko táto povinnosť sa viazala len na povinnosť advokáta informovať klienta o výške odmeny za úkon právnej služby pred začatím poskytovania tohto úkonu, tzn. pred začatím poskytovania právnych služieb.“

16.1. V súvislosti s argumentáciou žalovanej v konaní a možné dôsledky, ktoré predmetné ustanovenie predpokladá, je uvedené odôvodnenie nedostatočné. Súd prvej inštancie sa možnou aplikáciou predmetného ustanovenia ani nezaoberal. Pokiaľ ide o rozhodnutie odvolacieho súdu, dovolací súd zastáva názor, že záver, ku ktorému odvolací súd dospel, a ktorý je citovaný v predchádzajúcom bode, nie je dostatočne skutkovo podložený. Odvolací súd sa s argumentáciou dovolateľky dostatočne nevysporiadal. Pokiaľ mal odvolací súd za to, že ustanovenie § 18 ods. 4 zákona o advokácii sa vzťahuje „len na povinnosť advokáta informovať klienta o výške odmeny za úkon právnej služby pred začatím poskytovania tohto úkonu, tzn. pred začatím poskytovania právnych služieb“, bolo potrebné vysporiadať sa s tým, na základe akých skutočností, resp. z akých skutkových záverov vyvodil, že k takémuto informovaniu došlo zo strany žalobcu pred začatím poskytovania právnej služby. Zároveň sa mal odvolací súd vysporiadať s námietkami žalovanej, namietajúcej voči časovým reáliám pracovného pomeru svedkyne H., ktorá mala žalovanú o cenách za jednotlivé úkony informovať. Pokiaľ ide o výklad samotného ustanovenia § 18 ods. 4, po vyjasnení skutkových okolností súdeného nároku, je potrebné vysporiadať sa i s existujúcou judikatúrou najvyšších súdnych inštancií i prípadne s výkladom, ktorý v predmetnej súvislosti zaujala právna veda i Slovenská advokátska komora, vrátane rozhodovacej činnosti jej disciplinárnych orgánov.

17. Posúdenie veci krajským súdom sa tak neodrazilo v jasnom a zrozumiteľnom zodpovedaní všetkých právnych a skutkovo relevantných otázok. Skôr tu možno hovoriť o tom, že už súd prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal s otázkou aplikácie ustanovenia § 18 ods. 4 zákona o advokácii. Uvedené nedostatky odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd neodstránil, aj keď v bode 18. takúto ambíciu vyjadril.

18. V zmysle judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každému účastníkovi konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku.

19. S ohľadom na vyššie uvedené dovolací súd dodáva, že dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP bol zistený, lebo náležitým neodôvodnením napadnutého rozhodnutia, došlo k porušeniu procesných práv strany v takej miere, že možno konštatovať porušenie práva na spravodlivý proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v ktorom je implikované právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy.

20. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu je ustálená v tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v ustanovení § 420 CSP, dovolaním napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/44/2015, 2Cdo/111/2014, 3Cdo/4/2012, 4Cdo/263/2013, 5Cdo/241/2013, 6Cdo/591/2015, 7Cdo/212/2014, 8Cdo/137/2015). Vzhľadom k zisteným nedostatkom odôvodnenia sa aj náznaky právnych otázok vymedzených žalovanou zdajú v tejto fáze ako predčasné.

21. Z uvedených dôvodov dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 v spojení s § 450 CSP).

22. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.